

Arrest

nr. 79 912 van 23 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DE NUL, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Irakees te zijn van Koerdische origine. U zou deel uitmaken van de Zebari stam. U zou een soennitische moslim zijn afkomstig van Akre in Noord-Irak. U verklaart gehuwd te zijn en drie kinderen te hebben. U hebt de middelbare school afgewerkt. Nadien zou u aan de politieacademie in Zakho hebben gestudeerd. Daarna zou u bij het leger zijn gegaan. Na de val van het regime van Saddam Hussein, ging u bij het Irakese leger in Bagdad werken. U werkte elke maand eenentwintig dagen op de internationale luchthaven van Bagdad waarna u zeven dagen vrij had. Op 1 maart 2010 zou uw broer M.(...) met zijn vrienden K.F. (...) en I. (...) zijn gaan picknicken. Die dag zou M.(...) u hebben opgebeld met de mededeling dat hij één van zijn vrienden, K.F. (...), had doodgeschoten. U was op dat moment thuis met verlof. M.(...) zei dat jullie moesten vluchten. K.F. (...) was de zoon van een

bekende Koerdische officier en lid van de Barzani stam, een bekende en zeer belangrijke stam (Massoud Barzani is voorzitter van de KDP en president van de Koerdische Regionale Regering). U besloot nog diezelfde dag te vluchten. U ging naar uw schoonvader in Al-Maman bij Sheikhan in de provincie Mosul. Omdat ook uw schoonvader de wraak van de Barzani clan vreesde, vroeg hij u het huis te verlaten. Daarom ging u naar een vriend in Suleiymania en verbleef daar tot uw vertrek uit Irak. Op 10 maart 2010 zou uw huis in Akre in brand zijn gestoken. Rond 1 april 2010 zou er een stambemiddeling zijn geweest. Leden van uw stam zouden met de familie van K.F. (...) zijn gaan praten. De familie van K. (...) wilde echter geen bemiddeling en eiste bloedwraak. Op 20 april 2010 zou u Irak hebben verlaten. U zou via Turkije naar België zijn gereisd waar u op 6 mei 2010 aankwam en de dag nadien asiel aanvraagde. Uw echtgenote en kinderen zouden bij uw schoonvader in Al-Maman verblijven. Uw broer zou momenteel in Groot-Brittannië verblijven. M.(...) zou bij verstek zijn veroordeeld voor moord. I. (...) zou aan de politie hebben verklaard dat M.(...), K. (...) opzettelijk had gedood. De echtgenote en kinderen van M.(...) zouden na uw vertrek, nog ongeveer anderhalf jaar in Irak hebben verbleven, alvorens uw broer in Groot-Brittannië te vervoegen.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart uitgeven te Akre op 1/02/2006, een kopie van uw huwelijksakte, een kopie van de identiteitskaarten van uw echtgenote en twee oudste kinderen, een kopie van uw voedselrantsoenkaart uitgegeven te Akre in 2009, originele trainingscertificaten van het leger, 3 CD's met foto's van u in het leger, een DVD-hoes uitgegeven door het Amerikaanse leger, een kopie van een arrestatiebevel dd. 01/03/2010 op naam van uw broer en een kopie van een klacht in verband met de brandstichting van uw huis dd. 18/03/2010.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaart Irak te hebben verlaten uit vrees te worden vermoord door leden van de Barzani stam omdat uw broer, M.(...), iemand van die stam zou hebben vermoord (CGVS, 03/02/2011, p. 9-10). Er dient echter te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels zijn over de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vluchtmotieven.

De belangrijkste aanwijzing waaruit moet blijken dat u wordt geviseerd, is uw bewering als zou uw huis in brand zijn gestoken op 10 maart 2010 (CGVS, 03/02/2011, p. 10; CGVS, 18/11/2011, p. 7). Er dient echter te worden vastgesteld dat u inconsistente verklaringen aflegt over de plaats waar u verbleef toen uw huis in brand zou zijn gestoken. Zo verklaarde u uitdrukkelijk dat uw huis in brand werd gestoken op 10 maart 2010 (CGVS, 03/02/2011, p. 17; CGVS, 18/11/2011, p. 7). Eerst verklaarde u echter dat u op 1 maart 2010, de dag van de moord, naar uw schoonvader was gegaan waar u twee dagen verbleef en de derde dag naar Suleiymania vertrok (CGVS, 03/02/2011, p. 9, 14; CGVS, 18/11/2011, p. 7). Dat wil zeggen dat u op 10 maart 2010 niet meer bij uw schoonvader maar in Suleiymania verbleef. Tijdens het tweede gehoor op het CGVS, gevraagd waar u verbleef op het moment van de brand, antwoordde u echter bij uw schoonvader in Al Maman (CGVS, 18/11/2011, p. 7). Op 10 maart zou u immers nog steeds bij uw schoonvader hebben verbleven. Het feit dat uw verklaringen over de plaats waar u verbleef op het moment dat uw huis in brand werd gestoken, niet consistent zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Bovendien legt u, over het feit dat de brand zou zijn aangestoken en bijvoorbeeld niet gewoon een ongeluk was, onsamenhangende en weinig overtuigende verklaringen af. U verklaarde u dat uw huis in brand werd gestoken (CGVS, 03/02/2011, p. 17). U zou hebben gehoord dat ze een raam hadden kapot gemaakt en benzine hadden gegooit (CGVS, 18/11/2011, p. 7). De politie zei volgens u dat niemand de brand heeft aangestoken en dat een kortsluiting de oorzaak was van de brand (CGVS, 18/11/2011, p. 15). Gevraagd waarom u dan denkt dat er benzine door het raam werd gegooit, zegt u dat u dat van de burens heeft gehoord. Gevraagd of er iemand heeft gezien of er benzine door het raam werd gegooit, antwoordde u echter ontkennend. Het enige wat de burens zouden hebben gezien is dat er die avond een auto kwam waar mensen uitstapten. Uw schoonvader zou hebben gezien dat het raam kapot was. Hij heeft echter niet gezien dat er benzine door het raam werd gegooit. Uw schoonvader zou hebben gezegd dat dergelijke brand niet kan zijn ontstaan door een kortsluiting (CGVS, 18/11/2011, p. 16). Hoe hij tot die conclusie komt, maakt u echter niet duidelijk. Dergelijke verklaringen kunnen niet overtuigen. Bovendien is het, gezien uw verklaring dat de politie had gezegd dat het om een ongeluk

ging, bevreemdend dat het attest van de politie over de brand zonder enige nuancering stelt dat uw huis in brand was gestoken en dat ze op zoek zijn naar de daders.

Vervolgens dient in verband met de klacht die werd ingediend naar aanleiding van de brand te worden opgemerkt dat de inhoud ook op een ander punt niet overeenkomt met uw verklaringen. Op het document staat dat de klacht werd ingediend op 18 maart 2010, dus ongeveer een week na de brand. U verklaarde echter dat uw moeder de klacht heeft neergelegd, ongeveer veertien dagen na de brand op 10 maart 2010 (CGVS, 03/02/2011, p. 18).

Ook over de vermeende stammenbemiddeling legt u weinig coherente verklaringen af. Zo verklaarde u, tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal, dat er stambemiddeling was rond 1 april 2010. Uw schoonvader zou samen met drie stamhoofden, twee van de Barzani stam en één van de Goran stam, naar de familie van K.F. (...) zijn gegaan om te bemiddelen. U hebt tijdens het eerste gehoor uitdrukkelijk verklaard dat er slechts één bemiddelingspoging is geweest (CGVS, 03/02/2011, p. 17, p. 19), namelijk op 1 april 2010 waarbij uw schoonvader onderhandelde. Tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, verklaarde u echter dat er heel veel stambemiddelingspogingen zijn geweest. U hebt zelfs gezegd 'meer dan 100' (CGVS, 18/11/2011, p. 13). Bovendien verklaarde u dat niet enkel uw schoonvader maar ook uw oom onderhandelde (CGVS, 18/11/2011, p. 13), terwijl u tijdens het eerste gehoor hebt verklaard dat u na de bemiddelingspoging op 1 april 2010 niemand meer hebt gestuurd om te bemiddelen, dus ook uw oom niet (CGVS, 03/02/2011, p. 19). Dat er nu plots meer dan 100 bemiddelingspogingen zouden hebben plaatsgevonden terwijl er in februari 2011 volgens u maar één poging was, is eerder ongeloofwaardig te noemen. Indien deze bemiddelingspogingen continu en op geregelde tijdstippen, werden gevoerd, is het niet geloofwaardig dat u deze niet zou hebben vermeld tijdens uw eerste gehoor daar u wel nog contact had met uw familie. Dat ze allemaal zouden hebben plaatsgevonden na uw eerste gehoor is evenmin overtuigend. Men kan zich immers de vraag stellen waarom er het eerste jaar slechts één enkele poging was, om vervolgens zóveel bemiddelingspogingen te ondernemen.

Voorts legt u tegenstrijdige verklaringen af over met wie u uw huis hebt verlaten op 1 maart 2010 nadat M.(...) u op de hoogte had gebracht dat hij K.F. (...) had vermoord. Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u uitdrukkelijk verklaard dat u, uw broer S. (...), uw twee zussen, uw moeder en uw gezin meenam naar het huis van uw schoonouders in Al-Maman (Vragenlijst CGVS, ingevuld bij DVZ 12/05/2010, p. 2). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat uw andere broer S. (...), aan het werken was op 1 maart 2010 en dat u hem niet meenam naar uw schoonouders (CGVS, 03/02/2011, p. 14). Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat u eerder verklaarde dat u S. (...) meenam naar uw schoonouders, zegt u dat dit niet juist is. Daarbij zegt u dat u tijdens het eerste en tweede gehoor hebt verklaard dat S. (...) bij u was want dan weer niet klopt met uw eerdere verklaringen tegenover het CGVS dat S. (...) toen in Bagdad was (CGVS, 18/11/2011, p. 6). Dit is dus geen afdoende verklaring. Er mag van u worden verwacht dat u coherente verklaringen aflegt over met wie u allemaal naar uw schoonouders bent gegaan om de familie in veiligheid te brengen. M.(...) vreesde blijkbaar voor de hele familie aangezien hij u vroeg heel de familie in veiligheid te brengen (CGVS, 03/02/2011, p. 11). Gevraagd tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal, of u uw beide zussen meenam naar uw schoonfamilie, antwoordde u ontkennend en zegt u dat u slechts één zus meenam (CGVS, 03/02/2011, p. 6). Bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS op de Dienst Vreemdelingenzaken had u nochtans verklaard dat u uw twee zussen meenam naar uw schoonfamilie (Vragenlijst CGVS, ingevuld bij DVZ 12/05/2010, p. 2).

Verder dient te worden opgemerkt dat u incoherente verklaringen aflegt over uw broer S. (...). Dit is niet zonder belang, aangezien u zelf hebt verklaard dat ook uw andere broer de wraak hoefde te vreezen van de Barzani stam (CGVS, 03/02/2011, p. 10, p. 11; CGVS, 18/11/2011, p. 12). Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken in dat al uw broers (M.(...) en S. (...)) in Irak verblijven (DVZ, 12/05/2010). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u, tijdens het eerste gehoor, dat u niet weet waar uw broers zijn (CGVS, 03/02/2011, p. 4). Later tijdens dat zelfde gehoor verklaarde u echter dat uw broer, S. (...), in Turkije was rond 14 maart 2010, maar dat u niet weet waar hij nadien naartoe ging. U verklaarde dat u zeker bent dat hij het land heeft verlaten en u zou reeds toen u zelf nog in Irak was, hebben geweten dat S. (...) het land uit was (CGVS, 03/02/2011, p. 15). Bovendien is het opmerkelijk dat u S. (...) aanvankelijk niet vermeldde tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. U verklaarde eerst uitdrukkelijk dat u maar één broer hebt: M.(...). Wanneer u dan wordt geconfronteerd met het feit dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook S. (...) hebt vermeld als broer, antwoordt u dat u dacht dat er gevraagd werd naar de broer met wie u problemen had. Dit is echter

geen aanvaardbare verklaring. Er werd uitdrukkelijk gevraagd naar het aantal broers dat u hebt. U werd zelfs geconfronteerd met het feit dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt verklaard dat u twee broers had, waarop u antwoordde dat u maar één broer hebt (CGVS, 03/02/2011, p. 2-3).

Verder is het opmerkelijk dat u uitdrukkelijk hebt verklaard dat niet enkel u, maar ook uw zoon en de kinderen van M.(...) gevaar lopen gedood te worden door de Barzani stam (CGVS, 03/02/2011, p. 10; CGVS, 18/11/2011, p. 11-12). Als dit het geval is, is het toch wel zeer vreemd dat enkel u het land diende te verlaten en dat uw kinderen en de kinderen van M.(...) in Irak konden blijven. De echtgenote en de kinderen van M.(...) zouden nog tot twee maanden voor uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal op 18 november 2011 in Irak hebben gewoond (CGVS, 18/11/2011, p. 2, p. 12). Als u Irak op 20 april 2010 hebt verlaten, heeft het gezin van M.(...) dus nog ongeveer anderhalf jaar na uw vertrek in Irak gewoond. U hebt bovendien verklaard dat noch uw gezin, noch het gezin van M.(...) werd lastig gevallen door de familie van K.F. (...) (CGVS, 18/11/2011, p. 12). Als u, uw gezin en het gezin van M.(...) daadwerkelijk de wraak hoeven te vrezen van de Barzani stam, is het toch wel zeer opmerkelijk dat uw gezin en het gezin van M.(...) nog zolang in Irak konden blijven zonder dat er ooit iets is gebeurd dat er op wijst dat ze vervolging hoeven te vrezen.

Ook over uw verblijfplaatsen na het incident op 1 maart en het moment waarop u Irak hebt verlaten spreekt u zich tegen. Zoals hierboven reeds vermeld, bleken uw verklaringen omtrent de periode dat u bij uw schoonvader verbleef niet correct te zijn. Verder verklaart u dat u van 4 tot 18 maart in Suleiymania zijn gebleven alvorens het land te verlaten. U verklaarde tweemaal uitdrukkelijk dat u veertien dagen in Suleiymania bent gebleven alvorens het land te verlaten. Onmiddellijk daarna wijzigt u uw verklaringen en zegt u dat u op 18 april 2010 Suleiymania hebt verlaten en niet op 18 maart 2010 (CGVS, 03/02/2011, p. 16). Dat wil zeggen dat u geen veertien dagen maar een maand en half in Suleiymania hebt verbleven. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat u niet letterlijk hebt gezegd dat u veertien dagen in Suleiymania hebt verbleven, dat het misschien een misverstand was en dat u de vraag niet goed had begrepen (CGVS, 03/02/2011, p. 17). Dit is echter geen aanvaardbare verklaring. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat u hebt verklaard dat u veertien dagen in Suleiymania bleef (CGVS, 03/02/2011, p. 16). Bovendien verklaarde u later tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dat u op de dag van de laatste verkiezingen in Irak in maart 2010, waarna Talabani president werd, in België verbleef (CGVS, 03/02/2011, p. 19). Volgens de informatie van het Commissariaat-generaal vonden die verkiezingen plaats op 7 maart 2010. Uw verklaring als was u op dat moment in België, klopt niet met uw eerdere verklaring als zou u na uw vertrek bij uw schoonvader rond 3 maart 2010 nog twee weken of anderhalve maand in Suleiymania hebben verbleven. Dergelijke discrepanties in uw verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen sinds het begin van uw problemen, ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Bovendien rijzen er ook twijfels over de waarachtigheid van uw bewering dat uw broer daadwerkelijk iemand van de Barzani stam zou hebben vermoord. Zo is het opmerkelijk dat u zich tijdens het tweede gehoor de naam niet meer kunt herinneren van de derde persoon die bij de vermeende moordpartij aanwezig was (CGVS, 18/11/2011, p. 4). Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal kon u over hem nochtans heel wat vertellen. U zei toen dat hij I. (...) heette, dat hij lid was van de Zebari stam en in Akre woonde. Hij zou uw broer ervan hebben beschuldigd K.F. (...) opzettelijk te hebben gedood. U vertelde dat I. (...) werd opgepakt door de politie maar weer werd vrijgelaten (CGVS, 03/02/2011, p. 10, p. 11, p. 12). Als het daadwerkelijk I. (...) is, die uw broer aan de galg heeft gepraat, is het toch wel zeer opmerkelijk dat u, tijdens het tweede gehoor, plots zijn naam niet meer kent. Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over wie u op de hoogte bracht dat I. (...) uw broer ervan beschuldigde K. (...) opzettelijk te hebben gedood. Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u hierover dat een bevriende politieofficier u dit had verteld (CGVS, 03/02/2011, p. 12). Tijdens het tweede gehoor, beweerde u dat u het van uw schoonvader had vernomen (CGVS, 18/11/2011, p. 5). Dat u zulke belangrijke feiten niet op een coherente wijze kan weergeven, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Verder legt u weinig overtuigende verklaringen af over het proces dat er is gevoerd tegen uw broer voor de moord op F.K. (...). Gevraagd of er een proces was tegen uw broer, antwoordde u dat hij bij verstek werd veroordeeld. Gevraagd wanneer dat proces was of wanneer hij veroordeeld werd, zegt u 16 februari 2011 (CGVS, 18/11/2011, p. 5). Wanneer u later tijdens het gehoor nogmaals werd gevraagd wanneer dat proces plaats vond, zegt u dat u het niet weet (CGVS, 18/11/2011, p. 14). Dergelijke vage verklaringen over het proces kunnen niet echt overtuigen, temeer daar u via een

bevriende politieofficier wel aan een kopie van een confidentieel document als een arrestatiebevel kon komen.

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

U bent afkomstig van Akre en heeft daar uw ganse leven gewoond. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat Akre ten Noorden van de Green Line ligt en sinds 1991 wordt bestuurd door de Koerdische Regionale Regering en dus de facto deel uitmaakt van Noord-Irak. Dit blijkt ook uit de identiteitskaarten van uw kinderen en uw echtgenote waarin staat aangegeven dat het bevolkingsregister van Akre tot Dohuk behoort. De identiteitskaarten van u, uw echtgenote en kinderen zijn geregistreerd in Akre. Uw rantsoenkaart is geregistreerd in Dohuk. Uit uw verklaringen blijkt ook overduidelijk dat u zich zonder problemen in de verschillende provincies van Noord-Irak kon begeven. Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. U bracht bovendien zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Akre. Zo hebt u zelf verklaard dat het veilig is in Koerdistan (Noord-Irak) (CGVS, 03/02/2011, p. 7). Bijgevolg kan u de status van subsidiaire bescherming niet worden toegekend.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande appreciatie om te buigen. Uw originele identiteitskaart, de kopie van uw huwelijksakte, de kopie van de identiteitskaarten van uw echtgenote en twee oudste kinderen, de kopie van uw voedselrantsoenkaart, de originele trainingscertificaten van het leger, de 3 CD's met foto's van u in het leger en de DVD hoes staven uw identiteit, afkomst en beroepsbezigheden, hetgeen hier niet in twijfel wordt getrokken. In verband met de klacht en het arrestatiebevel dient te worden opgemerkt dat documenten dienen gepaard te gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien moet worden vastgesteld dat het om kopies gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld. Bovendien dient in verband met de kopie van de klacht te worden opgemerkt dat de inhoud niet overeenkomt met uw verklaringen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden,

ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.1. Betreffende de verklaringen van verzoeker betreffende zijn verblijfplaats wanneer zijn huis werd in brand gestoken.

Uit het gehoorverslag blijkt dat er inderdaad mogelijks verwarring was tussen de verblijfplaats van verzoeker op het ogenblik van de brand of van het ogenblik dat hij de brand vernam. De Raad meent dat dit een overtollig motief is.

2.1.2. Betreffende het aansteken van de brand meent verzoeker dat het attest van de politie enkel vermeldt dat “*niemand het huis in brand heeft gestoken*”, wat overeenstemt met zijn verklaringen.

Verweerder verwijst terecht naar de vertaling van het attest in het administratief dossier (zie farde “documenten”, vertaling van het attest met nummer 4/263 van 18/03/2010). Hieruit blijkt duidelijk dat het attest uitdrukkelijk stelt dat het huis in brand werd gestoken en dat de politie nog altijd op zoek is naar daders om hen te identificeren. Verzoekers verklaringen tijdens het gehoor (*dat de politie had gezegd dat het om een ongeluk ging*) zijn dan ook niet conform met de inhoud van het document zoals ook gesteld in de bestreden beslissing. De Raad schaart zich achter dit motief.

2.1.3. Betreffende het ogenblik dat de klacht neergelegd werd naar aanleiding van de brand.

De Raad meent dat dit een overtollig motief is.

2.1.4. Betreffende de stammenbemiddeling stelt verzoeker dat hij “bij wijze van spreken” verklaard heeft dat er meer dan 100 bemiddelingspogingen zijn geweest maar dat de realiteit is dat er ongeveer 4 à 5 zijn geweest, waarvan één heeft plaatsgevonden voor het eerste gehoor.

Verweerder verwijst naar het gehoorverslag waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker op de zeer concrete vraag “*Hoeveel pogingen zijn er zo geweest?*” antwoordde: “*Heel veel meer dan 100 keer altijd vaak*” (zie gehoorverslag CGVS dd. 18/03/2011). Verweerder benadrukt dat in het kader van de asielprocedure de asielzoeker een verantwoordelijkheid draagt, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielaanspraak raken (RvS, nr. 166.028 van 19 december 2006; RvS, nr. 162.792 van 27 september 2006; RvV, nr. 26.083 van 20 april 2009; RvV, nr. 46.519 van 20 juli 2010). Verzoekers argument dat het beeldspraak betreft maar dat er in de realiteit maar 4 à 5 bemiddelingspogingen zijn geweest, is dan ook niet ernstig. Sowieso blijkt uit verzoekers verklaringen voor het CGVS dat het volgens hem om “zeer veel” pogingen ging, terwijl hij thans beweert dat het er slechts 4 à 5 waren.

De Raad meent dat de uitleg van verzoeker een *a posteriori* uitleg is die niet overtuigt en “*Heel veel meer dan 100 keer altijd vaak*” niet overeenstemt met één bemiddelingspoging voor het eerste gehoor en drie of vier (zie verzoekschrift) na dit gehoor.

2.1.5. Verzoeker stelt dat er bij het opstellen van de vragenlijst een vergissing moet zijn gebeurd aangaande de personen die hij meenam naar het huis van zijn schoonouders en dat hij niet echt een verklaring heeft voor deze tegenstrijdigheid.

Verweerder antwoordt dat dit geen afdoende verklaring is. Verzoeker heeft immers de vragenlijst ter goedkeuring ondertekend, waarbij hij uitdrukkelijk bevestigde dat alle verklaringen (in de vragenlijst) juist zijn en dat het verslag hem werd voorgelezen in het Badini. Verweerder concludeert bijgevolg dat verzoeker door het ondertekenen van de vragenlijst de inhoud ervan heeft aanvaard. Alle in de bestreden beslissing opgesomde incoherenties en tegenstrijdigheden omtrent de personen die hij meenam naar zijn schoonouders vinden hun grondslag in het administratief dossier en ondermijnen verder verzoekers geloofwaardigheid.

De Raad schaaft zich achter dit motief.

2.1.6. Betreffende zijn broer S. (...) stelt verzoeker dat hij bij DV niet wist waar zijn broer M.(...) zich bevond, terwijl hij vermoedde dat S. (...) nog in Irak verbleef. Na het eerste gehoor bij het CGVS vernam verzoeker dat S. (...) in Turkije was. Voorheen wist hij niet waar M.(...) verbleef, maar nu weet hij dat hij in Engeland verblijft.

Verweerder antwoordt terecht dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoeker voor het CGVS verklaarde dat S. (...) Irak had verlaten en dat hij dit al wist toen hij zelf nog in Irak was (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/02/11, p. 15), terwijl hij voor de DVZ nog verklaarde dat al zijn broers (M.(...) en S. (...)) in Irak verblijven (DVZ, dd. 12/05/10).

Het motief betreffende het feit of verzoeker verklaard heeft dat hij een of twee broers had is een overtollig motief en kan te wijten zijn aan een misverstand.

2.1.7. Betreffende het gezin van zijn broer M.(...) verklaart verzoeker dat zij ondergedoken waren en zich in een ander huis verscholen.

Verweerder verwijst terecht naar verzoekers verklaringen voor het CGVS waar hij stelde dat de vrouw en kinderen van M.(...) zich bevonden bij de ouders van diens vrouw (zie gehoorverslag CGVS dd. 03/02/11, p. 11). Gaan inwonen bij haar ouders kan toch moeilijk beschouwd worden als ondergedoken leven en zich verscholen houden. Verweerder volhardt dat als verzoeker, zijn gezin en het gezin van M.(...) daadwerkelijk de wraak hoeven te vrezen van de Barzani stam, het toch wel zeer opmerkelijk is dat verzoekers gezin en het gezin van M.(...) nog zolang in Irak konden blijven zonder dat er ooit iets is gebeurd dat er op wijst dat ze vervolging hoeven te vrezen.

De Raad schaaft zich achter dit motief.

De bestreden beslissing wijst er op dat verzoeker stelt dat zijn zoon gevaar liep en dat zijn eigen gezin in Irak bleef en geen problemen ondervond. Tijdens het gehoor van 18 november 2011 bevestigt verzoeker dat zijn vrouw en kinderen bij haar vader verblijven (gehoor, p. 2). Ook zijn oom, de broer van zijn vader verblijft nog in Akre, de voormalige verblijfplaats van verzoeker. Dit wordt door verzoeker betwist noch weerlegd.

2.1.8. Betreffende de verblijfplaatsen van verzoeker na het incident op 1 maart 2010 en het moment waarop hij Irak verlaten heeft.

De Raad meent dat dit een overtollig motief is.

2.1.9. Betreffende de verklaringen van verzoeker over I. (...) stelt verzoeker dat het feit dat hij tijdens het tweede gehoor voor het CGVS niet meer op de naam kwam van de derde persoon die bij de vermeende moordpartij aanwezig was een vergetelheid is die niet mag worden beschouwd als beslissend en dat dit niet betekent dat hij geen informatie kon geven over I. (...) tijdens het tweede gehoor.

De Raad stelt vast dat verzoeker in antwoord op de vraag wie de andere was antwoordde dat hij het niet wist (gehoor 18 november 2011, p. 4). De kennis van de naam van I. (...) is op zich niet zo belangrijk, maar voor het overige schaaft de Raad schaaft zich achter dit motief uit de bestreden beslissing, meer bepaald:

“Bovendien rijzen er ook twijfels over de waarachtigheid van uw bewering dat uw broer daadwerkelijk iemand van de Barzani stam zou hebben vermoord. Zo is het opmerkelijk dat u zich tijdens het tweede gehoor de naam niet meer kunt herinneren van de derde persoon die bij de vermeende moordpartij aanwezig was (CGVS, 18/11/2011, p. 4). Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal kon u over hem nochtans heel wat vertellen. U zei toen dat hij I. (...) heette, dat hij lid was van de Zebari stam en in Akre woonde. Hij zou uw broer ervan hebben beschuldigd K.F. (...) opzettelijk te hebben gedood. U vertelde dat I. (...) werd opgepakt door de politie maar weer werd vrijgelaten (CGVS, 03/02/2011, p. 10, p. 11, p. 12). Als het daadwerkelijk I. (...) is, die uw broer aan de galg heeft gepraat, is het toch wel zeer opmerkelijk dat u, tijdens het tweede gehoor, plots zijn naam niet meer kent. Bovendien legt u tegenstrijdige verklaringen af over wie u op de hoogte bracht dat I. (...) uw broer ervan beschuldigde K. (...) opzettelijk te hebben gedood. Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u hierover dat een bevriende politieofficier u dit had verteld (CGVS, 03/02/2011, p. 12). Tijdens het tweede gehoor, beweerde u dat u het van uw schoonvader had vernomen (CGVS, 18/11/2011, p. 5). Dat u zulke belangrijke feiten niet op een coherente wijze kan weergeven, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vluchtmotieven.”

2.10. Betreffende het proces tegen de broer van verzoeker stelt verzoeker dat hij eerst een datum van het proces gaf en op het einde dit niet meer kon omdat hij na een lang verhoor zeer vermoeid was. Daarenboven heeft hij een document neergelegd betreffende dit proces en er wordt niet getwijfeld aan de authenticiteit van dit document. Hij heeft alle informatie gegeven over dit proces die hij kon geven.

De Raad stelt vast dat de CG de bewijswaarde van het voorgelegde stuk wel in vraag stelt. De bestreden beslissing stelt in dit verband: *“In verband met (...) het arrestatiebevel dient te worden opgemerkt dat documenten dienen gepaard te gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien moet worden vastgesteld dat het om kopies gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld.”*

De Raad schaaft zich achter dit motief. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip en plakwerk te vervalsen. Dit document heeft geen bewijswaarde.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

2.11. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Hij weerlegt het motief in de bestreden beslissing in dit verband niet. De Raad schaaft zich achter dit motief.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS